

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 15

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 15.....	1
52. Evanghelia, prin care ești mântuit	1
53. Martori ai învierii lui Hristos	3
54. Domnia lui Hristos	5
55. Viața cu moartea în fața ochilor	7
56. Cum vor învia morții?	9
57. O taină dezvăluită.....	11
58. Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului	13

52. Evanghelia, prin care ești mântuit

1 Corinteni 15.1-4: Și vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o, în care și stați, prin care și sunteți mântuiți (dacă țineți cu tărie cuvântul pe care vi l-am vestit), afară numai dacă n-ați crezut în zadar. Pentru că v-am dat întâi ce am și primit: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost înmormântat; și că a înviat a treia zi, după Scripturi;

Capitolul pe care îl ai acum în fața ta este cel mai lung din această epistolă. La fel ca în capitolele anterioare, Pavel abordează aici un subiect care trebuia corectat la credincioșii din Corint. De data aceasta, însă, nu este vorba de practici greșite, ci de învățături greșite. Nu că învățătura și practica ar fi separate una de alta. Vei vedea că o învățătură greșită este întotdeauna însoțită de o practică greșită. În sens pozitiv, este exact la fel. Dacă te ocupi de învățătura sănătoasă a Bibliei, vei avea o viață creștină sănătoasă și echilibrată.

Învățătura greșită, despre care este vorba în acest caz, are legătură cu învierea morților. Erau oameni care propovăduiau că nu există învierea morților (versetul 12). În acest capitol, Pavel arată foarte clar care sunt consecințele acestei erori. Ca și în alte cazuri, el folosește învățătura greșită pentru a spune multe despre Hristos. El arată consecințele unei anumite învățături mincinoase despre Persoana lui Hristos. Din aceasta poți învăța ceva. Când te întâlnești cu o învățătură îndoielnică, gândește-te la consecințele pe care le are această învățătură asupra Persoanei și lucrării lui Hristos. Pavel arată în același timp care este adevărul lui Dumnezeu, adică cum trebuie să vedem lucrurile în realitate. El profită de ocazie pentru a-i învăța pe credincioși mai multe despre adevărul care este atacat de vrăjmaș. În legătură cu învierea, el dezvăluie chiar o taină (versetele 51-55). Astfel, acest capitol devine unul extrem de frumos și important.

Înainte de a vorbi despre particularitățile învierii, el le prezintă credincioșilor din Corint, în primele versete, Evanghelia într-un mod simplu și insistent. El le-o vestise deja, dar era necesar să le-o facă cunoscută din nou. Părea că o uitaseră, poate pentru că fuseseră influențați de învățători falși, care îi conduseseră pe o cale greșită în ceea ce privește învierea. De aceea, el le arată chiar de la început că, dacă cred această erezie, își pun în pericol mântuirea. El spune acest lucru în mod intenționat, pentru a arăta gravitatea ereziei și ce riscuri își asumă cei care o urmează.

Este cert că credincioșii nu pot fi pierduți. Domnul Isus ne dă o garanție absolută în acest sens (Ioan 10.28-29). Această garanție aparține lui Dumnezeu, El o garantează. Dar Pavel nu se referă acum la ceea ce face Dumnezeu, ci la responsabilitatea credinciosului. Trebuie să faci bine această diferențiere. Există mai multe pasaje care fac această diferențiere. Citește, de exemplu, Coloseni 1.22,23. Acolo citești ce face Dumnezeu (Coloseni 1.22) și ce trebuie să facă credinciosul (Coloseni 1.23). Vezi că versetul începe cu „dacă”? În propozițiile care încep cu acest cuvânt „dacă”, este adesea vorba despre responsabilitatea credinciosului. Un alt exemplu se găsește în Evrei 3.6. Cuvântul „dacă” apare și în acest verset. El nu are scopul de a te face să te îndoiești de mântuirea ta. El are scopul de a te face să te gândești la mărturisirea ta. Te-ai convertit cu adevărat și ai primit cu adevărat Evanghelia, Vestea bună a lui Dumnezeu? Stai în ea fără să te îndoiești? Ești sigur că prin ea vei fi mântuit, adică, că vei ajunge odată în cer?

Așa le-a spus Pavel credincioșilor din Corint. El le-a vestit Evanghelia ca Veste bună a lui Dumnezeu pentru acești păcătoși complet pierduți. El a văzut că ei au primit-o. El știa că ei stăteau în ea, că au căpătat fermitate și nu mai erau împinși înapoi și încolo de poftele lor. El știa că astfel vor ajunge cu siguranță la țință. Dar ... ei trebuiau să dovedească că aceasta era adevărat, rămânând fideli celor auzite de la Pavel. Aceasta este valabil și pentru tine și pentru mine. Nu poți dovedi că mărturisirea ta este adevărată decât într-un singur fel, și anume rămânând fidel Cuvântului lui Dumnezeu. Altfel, ai crezut în zadar. „În zadar” înseamnă că credința ta este goală, lipsită de conținut. Pentru a le clarifica încă o dată conținutul și valoarea Evangheliei, el le amintește mai întâi modul în care le-a adus-o. El nu le-a spus nimic altceva decât ceea ce a primit el însuși de la Domnul. Nu a auzit de la nimeni altcineva, astfel încât nu putea exista nicio neînțelegere. În al doilea rând, ei puteau verifica conținutul Evangheliei, deoarece era „după Scripturi [conform Scripturilor]”. În Scriptură se vorbește despre lucrarea lui Hristos. Pavel face tot posibilul pentru a-i convinge de veridicitatea Evangheliei pe care au auzit-o. Mă bucur că el spune aceasta atât de clar aici. Nu există niciun dubiu cu privire la conținutul Evangheliei. Este vorba despre Hristos și despre ceea ce s-a întâmplat cu El. Deoarece se spune de două ori „după Scripturi”, poți spune că Evanghelia se bazează pe doi piloni. Dacă îndepărtezi unul dintre ei, nu mai rămâne Evanghelia.

Primul pilon este că Hristos a murit pentru păcatele noastre. Moartea lui Hristos era necesară, pentru că noi am păcătuit. Pentru a ne mântui de păcatele noastre, El a trebuit să moară în locul nostru și să ia asupra Sa păcatele noastre. Dumnezeu a judecat păcatele noastre judecându-L pe El. Însă, dacă asta ar fi fost singurul lucru, nu am fi știut dacă Dumnezeu a fost cu adevărat mulțumit de ceea ce a făcut Fiul Său. De aceea, era necesar ca El să-L învie pe Domnul Isus din morți, pentru a dovedi că lucrarea Lui a fost desăvârșită și acceptată de El.

Al doilea „după Scripturi” urmează înmormântării și învierii. În mormântarea este menționată în același context cu învierea. Aici se află o mângâiere puternică la înmormântarea fiecărui credincios. În mormântarea are loc în perspectiva învierii! Cine trebuie să îngroape pe cineva, pe care l-a iubit foarte mult, poate ști că va fi o revedere. Acest fapt se va întâmpla la înviere. Atunci totul va fi mult mai frumos decât a fost pe pământ. Mai presus de toate, Dumnezeu va fi glorificat, pentru că atunci mântuirea pe care a adus-o Domnul Isus va fi completă. Și trupul va avea parte

de aceasta. Cum va fi acest lucru este descris începând cu versetul 42. Din întregul capitol reiese cât de importantă este credința în învierea trupească.

În discursurile ucenicilor din Faptele apostolilor, învierea este menționată în repetate rânduri (Faptele apostolilor 1.21-23; 2.31; 3.15; 4.2,10; 5.30; 10.40; 13.30; 17.31). Credința în înviere constituie o parte esențială a credinței creștine. Cine nu crede în înviere se poate numi creștin, dar nu este. Se poate întâmpla ca oamenii să vorbească despre înviere, dar să înțeleagă cu totul altceva decât ceea ce învață acest capitol. Ei se referă la reîncarnare, adică la reparația în lume după moarte, dar într-o altă formă. Cu regret, oamenii care susțin această concepție sunt din ce în ce mai numeroși. Împotriva acestei concepții poți opune doar ceea ce spune Pavel aici despre înviere. Aceasta este adevărul care demască minciuna.

Citește din nou 1 Corinteni 15.1-4. - Care este semnificația învierii?

53. Martori ai învierii lui Hristos

1 Corinteni 15.5-19: ... și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie. Pentru că eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli, eu, care nu sunt vrednic să fiu numit apostol, pentru că am persecutat Adunarea lui Dumnezeu. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mult mai mult decât ei toți; dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. Deci, fie eu, fie ei, noi așa predicăm și voi așa ați crezut. Iar dacă se predică despre Hristos că a fost înviat dintre morți, cum spun unii dintre voi că nu este înviere a morților? Iar dacă nu este înviere a morților, nici Hristos nu a fost înviat. Iar dacă Hristos nu a fost înviat, atunci, în adevăr, zadarnică este și predicarea noastră și zadarnică și credința voastră. Și suntem găsiți și martori falși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat, dacă, în adevăr, morții nu înviază. Pentru că, dacă morții nu înviază, nici Hristos nu a fost înviat. Iar dacă Hristos nu a fost înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre; atunci, în adevăr, și cei care au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai în viața aceasta avem speranță în Hristos, suntem mai nenorociți decât toți oamenii.

Pentru a susține realitatea învierii Domnului Isus, Pavel cheamă o serie de martori, dintre care unii erau încă în viață când a scris această epistolă. Era deci un fapt pe care credincioșii din Corint îl puteau verifica.

După învierea Sa, Hristos nu a mai fost văzut de niciun necredincios, cel puțin nu găsim nicio mențiune în acest sens în Biblie. Toți, cei cărora El le-a apărut după învierea Sa, erau credincioși. Duhul Sfânt nu-l lasă pe Pavel să numească toți martorii. Astfel, Maria Magdalena (Ioan 20.11-18) și „ucenicii din Emaus” (Luca 24.13-27) nu sunt menționați. Martorii menționați aici sunt aleși fie după notorietatea lor personală (Chifa, adică Petru), fie după numărul lor (cei doisprezece, 500 deodată), fie după poziția lor specială (Iacov, toți apostolii). Astfel, orice îndoială cu privire la învierea fizică a lui Hristos trebuia înlăturată. La final, Pavel se numește pe sine. Domnul i S-a arătat într-un mod cu totul special. Ceilalți martori L-au văzut pe Domnul în timpul celor 40 de zile, în care El a mai rămas pe pământ după învierea Sa (Faptele apostolilor 1.3). Lui Pavel, dimpotrivă, Domnul I s-a arătat după ce S-a întors în cer. Despre acest eveniment citim în Faptele apostolilor 9.1-9. În acel moment a avut loc și convertirea lui. El s-a născut din nou, ca să zicem

așa, prea târziu pentru a-L putea vedea pe Domnul înviat aici, pe pământ. De aceea, Pavel se numește „ca unei stârpituri [o naștere înainte de vreme]”.

Când scrie despre aceasta și apoi se gândește din nou la circumstanțele în care trăia pe atunci, harul lui Dumnezeu îl copleșește din nou. El nu poate vorbi despre adevărul lui Dumnezeu doar cu mintea. Inima lui este implicată. Și când vede din nou ce a făcut în trecut, se umilește profund înaintea lui Dumnezeu. El nu și-a uitat trecutul. El a fost odată un persecutor al Adunării lui Dumnezeu. În 1 Timotei 1.15, el se numește pe sine cel dintâi dintre păcătoși. El nu se laudă, ci recunoaște fără ocolișuri cât de mari au fost fărâdelegile sale. El nu face aceasta dintr-un fel de dorință de a arăta cât de rea era situația lui. Nu, el face aceasta pentru a arăta cu atât mai mult harul lui Dumnezeu. Nu este o smerire falsă când se numește pe sine cel mai neînsemnat dintre apostoli. Nu este nici o formă ascunsă de glorificare de sine când spune despre sine că nu este vrednic să fie numit apostol. El crede din adâncul sufletului său ceea ce spune, pentru că a fost impresionat de harul lui Dumnezeu.

Aici poți învăța în ce mod minunat te poți ocupa de adevărul lui Dumnezeu. Indiferent de partea din adevăr pe care o citești în Biblie, intenția lui Dumnezeu este întotdeauna ca noi să devenim mai mici și El mai mare. Ioan Botezătorul a înțeles bine aceasta când a spus: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3.30). Noi nu ne putem da aceasta unul altuia, trebuie să fie o dorință a inimii tale. Dacă aceasta este în inima ta, atunci citirea Cuvântului lui Dumnezeu va trezi în tine admirație pentru harul lui Dumnezeu. Vei ocupa atunci locul potrivit înaintea lui Dumnezeu, astfel încât El să te poată folosi, pentru că în acest fel ești valoros pentru El.

De aceea, Pavel putea spune că harul lui Dumnezeu l-a făcut ceea ce era. Este într-adevăr foarte frumos să vezi cum, pe de o parte, el este conștient că totul este har și că omul nu este nimic, iar pe de altă parte, tocmai conștientizarea acestui har l-a stimulat la o mare activitate. El s-a dedicat cu toate puterile sale lucrării lui Dumnezeu, astfel încât a putut spune, fără nici o urmă de aroganță, că a lucrat mai mult decât toți ceilalți. Dar nici acest fapt nu-l atribuie lui însuși, ci harului lui Dumnezeu, care era cu el. Așadar, el spune succesiv: eu nu sunt nimic – și ceea ce sunt, sunt prin har – de aceea am muncit mai mult decât toți ceilalți – dar și această muncă grea am putut-o face numai pentru că harul lui Dumnezeu mi-a dat puterea pentru aceasta. Dumnezeu vrea să te învețe să spui și tu aceasta. Nu ca o lecție învățată pe de rost, ci prin faptul că te dedici în fiecare zi pentru aceasta. Rezultatul va fi că Lui Îi va reveni toată gloria „predicii”, care iese din viața ta. Pavel le prezintă credincioșilor din Corint aceasta aici. El era profund pătruns de harul care i-a fost arătat la convertirea sa și în perioada care a urmat, la fel ca și celorlalți apostoli. Așa au predicat ei Evanghelia, și așa au crezut credincioșii din Corint. Dacă suntem profund pătrunși de harul lui Dumnezeu, pe care El ni l-a arătat la convertirea noastră și ni-l arată în fiecare zi, vom fi capabili să predicăm așa cum au făcut Pavel și ceilalți. Nu că am putea să fim ca Pavel, dar conținutul și puterea predicării noastre vor proveni din aceeași sursă, din care Pavel le-a scos.

În versetele 12-19 se arată foarte simplu cât de devastatoare este negarea învierii. Dacă citești aceste versete în liniște, simți foarte clar puterea argumentației apostolului. Totul este clar și logic. Pavel spune, într-un fel: „Gândiți-vă bine, dragi credincioși din Corint, ce înseamnă de fapt să nu mai credeți în învierea morților. Ascultați bine: dacă morții nu învie, nici Hristos nu a înviat; dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică, și voi sunteți încă în păcatele voastre. Și noi am fost martori mincinoși, pentru că v-am înșelat cu propovăduirea noastră. Cei care au adormit sunt pierduți. Am fi sărmani, dacă ne-am pune speranța în Hristos numai în această viață. Asta ar însemna că în această viață ar trebui să renunțăm la bucuriile și plăcerile lumii și să trecem prin

încercări, fără să avem nimic în schimb în viața de apoi. Am fi atunci cei mai nenorociți dintre toți oamenii. Acum nu am avea nimic, și nici după aceea nu am avea nimic. Totul ar fi în zadar.”

Credincioșii din Corint nu au spus asta în sensul acesta, dar Pavel arată că acestea sunt consecințele a ceea ce au spus unii dintre ei. Tocmai învierea Domnului Isus de către Dumnezeu este dovada sigură că toate păcatele tuturor credincioșilor au fost șterse. Aici vezi și cât de indisolubil legat este Domnul Isus de credincioși. Ceea ce este valabil pentru credincioși este valabil și pentru Hristos. Nu vor fi înviați credincioșii? Atunci nici Hristos nu a fost înviat! Pavel ne oferă aici o metodă bună pentru a demasca un învățător greșit: examinează care sunt consecințele unei anumite învățături pentru Hristos și pentru lucrarea Lui.

Citește din nou 1 Corinteni 15.5-19. - Ce înseamnă harul lui Dumnezeu pentru tine?

54. Domnia lui Hristos

1 Corinteni 15.20-28: Dar acum, Hristos a fost înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit. Pentru că, întrucât prin om este moartea, prin om și învierea morților. Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui; atunci va fi sfârșitul, când El va da Împărăția Celui care este Dumnezeu și Tată, când va fi desființat orice stăpânire și orice autoritate și putere. Pentru că El trebuie să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Cel din urmă vrăjmaș desființat va fi moartea. Pentru că El „a supus toate sub picioarele Lui”. Dar, când spune că toate au fost supuse, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus toate. Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Versetele pe care tocmai le-ai citit formează de fapt un fel de propoziții intercalate. Unele traduceri sugerează aceasta punând acest pasaj între paranteze. Versetul 29 continuă versetul 19. Voi reveni la aceasta când vom ajunge acolo.

Frazele intermediare sunt ușor de trecut cu vederea, ca și cum nu ar fi atât de importante. În Biblie nu este așa. Aceste fraze intermediare, de exemplu, oferă o imagine de ansamblu excelentă asupra desfășurării istoriei, începând cu învierea lui Hristos până la gloria eternă, unde timpul va fi încetat. Deși este foarte succint prezentat, viitorul strălucește în fața ta. Se pare că Pavel nu putea continua să aducă argumente împotriva nebuniei învățăturii false, fără a arăta mai întâi consecințele pozitive enorme ale învierii lui Hristos. După concluziile sumbre, la care ajunsese în cazul în care Hristos nu ar fi înviat, primul verset pe care l-ai citit sună ca un strigăt de bucurie.

Hristos a înviat! El a înviat dintre morți! Este altceva decât a fi înviat de sub *puterea* morții. Aceasta din urmă înseamnă că El nu a putut fi ținut în puterea morții și a revenit la viață. În acest sens, credincioșii Vechiului Testament și ucenicii credeau în învierea morților. Ei credeau că cei morți, care muriseră în credință, vor reveni la viață. Dar când Domnul a vorbit într-o zi despre învierea Sa *dintre morți*, ucenicii Lui nu au înțeles ce voia să spună (Marcu 9.9,10). Ce înseamnă că El a fost înviat *dintre morți*? Înseamnă că El este Singurul care a fost înviat dintre toți morții. El a fost înviat, în timp ce toți ceilalți morți au rămas în mormânt. El este numit „cel dintâi rod”, pentru că El este Primul care a înviat, dar mai târziu vor urma și alții. În versetul 23, Pavel continuă această idee. Cei care vor urma mai târziu sunt credincioșii, pentru că despre ei se spune: „care au adormit”; cuvântul „adormit” este folosit numai pentru credincioși. Aceasta reiese clar din versetul 23. Dar mai întâi, Pavel arată în versetele 21 și 22 ce vrea să spună Dumnezeu prin înviere.

Ceea ce este impresionant la învierea Domnului Isus este că moartea a fost învinsă de un Om! Ea a venit în lume tot prin intermediul unui om, Adam. Dumnezeu i-a spus lui Adam: „În ziua când vei mânca din el [din pomul cunoștinței binelui și răului], vei muri negreșit” (1 Moise 2.17). Adam a fost neascultător și astfel păcatul a intrat în lume. Dar acum, prin alt Om, învierea dintre morți a devenit realitate. Părea că moartea avea ultimul cuvânt și că toate planurile lui Dumnezeu nu puteau fi îndeplinite. Nimeni nu a scăpat vreodată de consecințele faptei lui Adam, toți au murit. (Faptul că Enoh [Evrei 11.5] și Ilie [2 Împărați 2.11] au intrat în cer fără să moară, prin puterea lui Dumnezeu, nu este în discuție aici, ci confirmă doar că puterea lui Dumnezeu trebuia să acționeze pentru a scăpa de moarte.) Adam stă față în față cu Hristos. Pentru că Hristos a înviat dintre morți, toți cei care Îi aparțin vor fi odată făcuți vii.

În versetul 23 vezi că există o ierarhie în înviere. Nu există așa ceva ca o înviere generală. Primul, Hristos, a înviat deja. Toți cei care au murit în credință, începând cu Abel (el este primul credincios care a murit), sunt încă în morminte. Dar acest fapt se va schimba când Hristos va reveni. Atunci El îi va chema pe toți cei care sunt în morminte și care Îi aparțin, așa cum L-a chemat pe Lazăr din mormânt (Ioan 11.43,44). Apoi, El Își va ridica Împărăția în lume și va domni o mie de ani. Deși aceasta nu este spus literalmente aici, poți deduce din versetul 24 și din versetele următoare. Va fi o perioadă glorioasă de pace și dreptate.

Despre această perioadă se spune foarte multe în profețiile Vechiului Testament. Și în Noul Testament există diferite pasaje care vorbesc despre guvernarea publică a Domnului Isus. După această perioadă glorioasă, El va preda Împărăția lui Dumnezeu Tatăl. Atunci va veni sfârșitul tuturor lucrurilor și va începe eternitatea. Domnul Isus nu va avea aceeași soartă ca toți ceilalți conducători ai împărățiilor pământului, cărora guvernarea le-a fost smulsă de vrăjmași sau care au predat-o altor conducători (păcătoși). El Îi încredințează lui Dumnezeu Împărăția Sa intactă, curățată de tot răul. Domnia Sa este o domnie desăvârșită de dreaptă, în care nu este loc pentru rău. Vrăjmașii Săi nu vor mai avea nicio posibilitate de a ajunge la putere. Ei vor fi stăpâniți în totalitate de El și nu vor mai incita niciodată la revoltă. Aceasta este cuprins în expresia „pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale”. Aceasta nu este valabil numai pentru puterilor pământești, ci și pentru ultimului vrăjmaș, care va fi înlăturat, moartea.

Iov a numit moartea „împăratul spaimelor” (Iov 18.14). Prin moarte, satan încă exercită teroarea asupra tuturor celor pe care îi ține în robie (Evrei 2.14,15). Abia la sfârșitul timpurilor moartea va fi complet izgonită din creație. Prin puterea Domnului, chiar și morții necredincioși vor fi chemați din mormintele lor – sau de oriunde s-ar afla – și vor fi judecați după faptele lor. Acest moment este descris în mod emoționant în Apocalipsa 20.11-15. Nu există niciun dubiu cu privire la domnia eternă și atotstăpânitoare a lui Hristos: totul, fără excepție, este supus picioarelor Lui. Cu toate acestea, este clar că Dumnezeu, care a pus totul sub picioarele Lui, nu Îi este supus. Prin urmare, Dumnezeu constituie o excepție în ceea ce privește „totul”. Dar, și acesta este un mare miracol, există încă o excepție la acest „tot”, și anume Adunarea. Această excepție este menționată în Efeseni 1.22,23. Și acolo se spune că Dumnezeu a supus totul Domnului Isus, astfel încât Domnul Isus este „Capul peste toate”. Și, după cum citești acolo, în această poziție de „Cap peste toate”, El este dat Adunării, care este trupul Său. Adunarea formează un trup cu Domnul Isus. Ai văzut deja aceasta într-o secțiune anterioară a acestei epistole. Deci, când Domnul Isus va domni, El va face aceasta împreună cu Adunarea, deoarece Capul și trupul sunt inseparabile. După ce Domnul Isus Și-a exercitat domnia în mod desăvârșit și va fi dat Împărăția înapoi lui Dumnezeu Tatăl, poate începe eternitatea.

În domnia Sa de o mie de ani, El a îndeplinit ca Om toate cerințele lui Dumnezeu fără nici o greșală. Primul om a greșit, când a primit stăpânirea peste creație, dar Domnul Isus, ca al doilea Om, a arătat cum a intenționat Dumnezeu să fie totul. El a dat lui Dumnezeu toată gloria în toate. El a făcut întotdeauna aceasta și o va face în eternitate. El a făcut aceasta când era Om în slăbiciune pe pământ, de la nașterea Sa până la moartea Sa. Și El va face aceasta când, tot ca Om, va domni o mie de ani în glorie și putere, când Dumnezeu Îi va supune totul. Și El Îi va da și Lui gloria când va începe veșnicia. Când acolo scrie că și Fiul Însuși va fi supus lui Dumnezeu, aceasta se referă la eternitate.

Cum trebuie să ne imaginăm asta? Nu este Fiul Dumnezeu? Este atunci Dumnezeu supus lui Dumnezeu? Eu nu-ți pot explica asta. Te afli în fața unui mister insondabil. Minunea Persoanei Fiului constă în faptul că El este Dumnezeu și Om într-o singură Persoană, pe deplin Dumnezeu și pe deplin Om. El a fost Dumnezeu din eternitate și s-a făcut Om, fără a înceta să fie Dumnezeu (Ioan 1.1-3,14). El, Fiul etern, este Om în eternitate, pentru ca Dumnezeu să poată fi totul în toți. Când va sosi acest moment, toate planurile lui Dumnezeu se vor împlini. Odihna eternă a lui Dumnezeu a început. Dragostea și puterea lui Dumnezeu au biruit în toate domeniile. Dumnezeu poate să se odihnească în dragostea Sa. Tot ceea ce Îl înconjoară va fi acolo pentru El, și tot ceea ce există se va bucura de El. Peste tot și în toate Se va vedea Dumnezeu și nimic altceva. Toate dorințele inimii Sale vor fi atunci împlinite pe deplin.

Citește din nou 1 Corinteni 15.20-28. - Ce te atrage cel mai mult când te gândești la eternitate?

55. Viața cu moartea în fața ochilor

1 Corinteni 15.29-34: Altfel, ce vor face cei care sunt botezați pentru cei morți, dacă morții nu înviază nicidecum? De ce mai sunt botezați pentru ei? De ce suntem și noi în primejdie în fiecare ceas? Pentru lauda cu voi, pe care o am în Hristos Isus, Domnul nostru, zilnic mor. Dacă, vorbind în felul omului, m-am luptat cu fiarele în Efes, ce-mi folosește? Dacă morții nu înviază, „să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri”. Nu vă amăgiți: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune! Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuiți! Pentru că unii nu au cunoștință de Dumnezeu: spre rușinea voastră vorbesc.

După ce a vorbit detaliat despre viitoarea domnie a lui Hristos, Pavel reia în versetul 29 firul argumentării, pe care îl întrerupsese în versetul 19. El aduce acum un nou argument pentru a sublinia și mai mult semnificația învierii.

Acest argument este botezul. Poate că ți se pare exagerat, dar vei vedea cât de mult are botezul de-a face cu învierea. Ce înseamnă botezul? În Romani 6 citești că el reprezintă o înmormântare (Romani 6.3,4). Când te botezi, arăți că ești îngropat împreună cu Hristos, care a murit pentru tine. Cine este îngropat, nu mai există pentru lume. Prin botez, recunoști că vrei să-L urmezi pe Domnul Isus într-o lume rea, pentru care Hristos a murit. Botezul te face să fii cineva care Îl urmează. Dacă vrei să faci asta în mod consecvent, vei fi tratat de lume exact așa cum ea L-a tratat pe El. Domnul Isus a spus că oamenii lumii L-au persecutat și că vor persecuta și pe ucenicii Lui (Ioan 15.20).

Din momentul în care cineva este botezat, el nu mai vrea să trăiască pentru sine, ci pentru Cel care a murit și a fost îngropat pentru el. Tu nu ești primul care a fost botezat; mulți au fost botezați înaintea ta. Toți cei botezați formează, ca să zicem așa, o armată care se află pe teritoriul inamic. Ei vor să-L urmeze pe Domnul Isus, chiar dacă asta înseamnă suferință și vrăjmășie. Lumea este încă sub stăpânirea lui satan. Când Domnul Isus Se va întoarce, lucrurile se vor schimba, așa cum

Capitolul 15

ai văzut în versetele 20-28. Dar în acest timp trebuie să te aștepti să nu fii luat în seamă, să fii disprețuit și respins. Această vrăjmășie poate merge până la uciderea credincioșilor. Astfel apar goluri, locuri goale în armată. Cât de frumos este atunci când vin noi ucenici ai lui Hristos, care se botează și umplu astfel golurile apărute. Înțelegi, desigur, că fac comparația cu armata doar în sens spiritual.

Ce legătură au toate acestea cu învierea? Citește cu atenție versetul 29. Este vorba despre credincioși care au murit și despre alții care sunt încă în viață și botezați. Pentru credincioșii care au murit, urmarea lui Hristos, care a fost respins – o viață plină de ocară și dispreț – s-a sfârșit. Alții, care L-au cunoscut pe Domnul Isus, printre care te numeri și tu, s-au botezat și au ocupat astfel locurile rămase goale. Ei merg acum după Domnul Isus și împărtășesc ocara și disprețul pe care aceasta le aduce cu sine.

Dar ce sens ar avea toate acestea dacă nu ar exista învierea? Tocmai această perspectivă a învierii îi determină pe oameni să renunțe la o viață confortabilă și plăcută și să aleagă de bunăvoie o cale a umilinței și a batjocurii. La înviere va avea loc răsplata pentru toate lipsurile îndurate. Atunci Dumnezeu va răsplăti tot ceea ce cineva a renunțat în această viață pentru Domnul Isus. Atunci vei fi ca Domnul Isus. El a îndurat crucea și nu a pus preț pe rușine, pentru bucuria care-L aștepta (Evrei 12.1,2). În Evrei 11 se vorbește despre credincioși care au fost torturați și „nu au acceptat eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună” (Evrei 11.35). Trebuie să citești întregul capitol în această lumină. Pavel știa și el aceasta. Dacă în versetul 29 vorbea despre alții, în versetele 30 și 31 vorbește despre sine. El trăia în circumstanțe care erau departe de a fi roz. „De ce suntem și noi în primejdie în fiecare ceas? ... zilnic mor.” Nu era o exagerare, dar credincioșilor din Corint le părea așa, de aceea el își întărește cuvintele, făcând referire la lauda lor.

În ce consta lauda lor, cu ce se lăudau? Orice laudă aveau, ea se baza pe faptul că Pavel le propovăduise Evanghelia. De aceea, lauda *lor* era lauda lui, pe care o avea în Hristos Isus. El adaugă: „Domnul nostru”. Aici îi leagă pe credincioșii din Corint de sine însuși ca fiind supuși unui Domn comun. Pavel s-a confruntat de multe ori cu moartea față în față. Pentru cineva care Îl urmează îndeaproape pe Domnul său, aceasta este un program de viață. Cine se angajează să trăiască pe Hristos în toate felurile și cu orice ocazie, nu cunoaște pauze și programe de distracții.

Pavel era mereu conștient de domeniul în care se afla. Pentru el, lumea era o zonă de tranzit. Trebuia să treacă prin ea și a trecut, cu o misiune clară. Odihna și răsplata le va primi la înviere. Atâta timp cât nu avea parte de ele, viața lui era o luptă, o bătălie. El compara oamenii, care îi amenințau viața, cu animale sălbatice. Erau oameni cruzi, neînduplecați, care voiau să vadă sânge. Citește Faptele apostolilor 19.23-40. Ceea ce citești acolo nu este o nimica toată. Imaginează-ți că mii de oameni s-ar ridica împotriva ta, pentru că le-ai vestit Evanghelia. Nu te-ai teme pe bună dreptate pentru viața ta? Oamenii se transformă în fiare sălbatice când sunt incitați de mulțime. Războaiele din trecut și din prezent dovedesc aceasta. Dar ce sens ar avea să-ți riști viața în acest fel, dacă morții nu ar învia? Atunci ar fi mai bine să te bucuri de viață astăzi, nu-i așa? Măine s-ar putea să nu mai fie posibil.

Chiar și oamenii care profită cât mai mult de viață sunt deplin conștienți că va veni un moment în care vor trebui să moară. Totuși, ei cred că asta se va întâmpla mâine, nu astăzi. Ei amână mereu momentul îngrozitor. Ei argumentează: „Măine pot muri, de aceea vreau să profit din plin de viață astăzi.” Pare logic și chiar este, dacă nu ții cont de înviere. Dar, deoarece există înviere, această concluzie este greșită. Nu te înșela! Nu asculta de oamenii care gândesc și trăiesc astfel. Nu te lăsa influențat de ei! Cine se lasă influențat de ei, va adopta același mod de viață. Apostolul îi îndeamnă

pe credincioșii din Corint să fie treji. „Trez” înseamnă: neinfluențat de o anumită stare de spirit. Creștinul credincios este îndemnat adesea să fie treaz (1 Tesaloniceni 5.6,8; 2 Timotei 4.5; 1 Petru 1.13; 4.7). Oamenii, care trăiesc fără Dumnezeu, se dau în fața altora că sunt treji, că au picioarele pe pământ și se bazează doar pe ceea ce văd. Cei care cred nu sunt treji, ci entuziaști, afirmă ei. Nu crede nimic din toate acestea! Ei sunt oameni care nu știu nimic despre Dumnezeu și de aceea nu țin cont de El. Realitatea este inversă. Cine este treaz, ascultă ceea ce spune Dumnezeu în Biblie și acționează în conformitate cu aceasta. Atunci trăiești așa cum se cuvine și nu păcătuiești.

Pentru necredincioși, necunoașterea lui Dumnezeu este normală. Dar aici se vorbește despre credincioși. Dacă ar trebui să spunem asta despre tine sau despre mine, ar trebui să ne fie rușine. Această necunoaștere nu este o lipsă de cunoaștere a lui Dumnezeu din cauză că Îl cunoaștem de puțin timp. Un copil al lui Dumnezeu are ungerea de la Cel Sfânt și știe totul (1 Ioan 2.20). Asta înseamnă că a primit Duhul Sfânt și, prin urmare, simte dacă ceva este după voia lui Dumnezeu sau nu, chiar și fără a putea cita un anumit verset din Biblie. Desigur, vei citi mult în Biblie pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu. Necunoașterea, despre care se vorbește aici, se referă la credincioșii care ar fi trebuit să știe mai bine, dar care au ajuns pe căi greșite din cauza relațiilor greșite. Ia-ți la inimă acest cuvânt și nu te lăsa influențat de oameni, fie ei necredincioși sau „credincioși”, care vor să te facă să crezi lucruri care sunt în contradicție cu ceea ce a spus Dumnezeu. Aceasta te va feri de o viață care Îl dezonorează pe Dumnezeu.

Citește din nou 1 Corinteni 15.29-34. – Consideri tu că se merită să trăiești o viață cu Domnul, așa cum este descrisă în aceste versete?

56. Cum vor învia morții?

1 Corinteni 15.35-44: Dar va spune cineva: „Cum înviază morții? Și cu ce trup vin ei?” Nebunule, ce semeni tu nu este adus la viață, dacă nu moare; și ce semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un simplu grăunte, poate de grâu sau de altceva din celelalte; și Dumnezeu îi dă un trup, după cum a vrut, și fiecăreia dintre semințe, propriul ei trup. Nu orice carne este aceeași carne, ci una a oamenilor, și altă carne este a animalelor, și alta a păsărilor, și alta a peștilor. Și sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar una este gloria celor cerești și alta a celor pământești; una este gloria soarelui și alta gloria lunii, și alta gloria stelelor; pentru că o stea se deosebește în glorie de altă stea. Așa este și învierea morților. Este semănat în putrezire, înviază în neputrezire; este semănat în dezonoare, înviază în glorie; este semănat în slăbiciune, înviază în putere; este semănat trup natural, înviază trup spiritual: dacă este trup natural, este și unul spiritual.

Nu te încurajează să pui o întrebare despre înviere, când în răspuns ești declarat prost. Cine nu are întrebări despre înviere?! Dar nu trebuie să uiți că Pavel vorbește încă despre oameni care nu iau în serios învierea, așa cum se întâmplă și astăzi în cazul multor așa-zisi creștini. Și întrebarea din versetul 35 trebuie privită în această lumină. Ea este pusă de cineva care încă nu este gata să se lase convins că există o înviere. Întrebarea este pusă doar pentru a satisface curiozitatea, și nu din dorința interioară de a afla mai multe despre acțiunile lui Dumnezeu. De aceea Pavel îl muștră într-un anumit sens pe cel care pune întrebarea, indicându-i exemple din natură. Din acestea, el ar fi putut deja învăța ceea ce era necesar despre înviere.

Am auzit odată despre un om care era pe patul de moarte și se gândise mult la moarte și la ceea ce urmează după ea. El nu credea în învierea morților. Fusesse mult timp bolnav. Din patul său, putea să vadă afară și vedea plantele și copacii. El observase că, în toamnă, totul părea să moară. Culorile

se schimbau aproape toate în maro, iar frunzele cădeau, până când nu mai rămânea nimic decât crengi goale. În timpul iernii, totul părea mort. Dar ce se întâmpla în primăvară? Apărea o nouă viață! Pe crengi apăreau muguri, care mai târziu se transformau în frunze și flori. Viața revenea după moarte! Acest fapt i-a deschis ochii asupra propriei situații. A ajuns să creadă în Domnul Isus și, când a murit, știa că nu totul se terminase, ci că se va duce la Mântuitorul său și că va primi un trup nou.

Ceea ce a văzut și a constatat acest om este în concordanță cu ceea ce spune Pavel aici. El se referă la sămânța care este semănată. Aceasta trebuie mai întâi să moară, abia apoi începe germinarea și creșterea. Și ce apare atunci? Se mai aseamănă cu sămânța care a fost semănată? Deloc! Sămânța care a fost semănată în pământ nu este aceeași cu cea care iese din pământ după o perioadă de timp. Cu toate acestea, ceea ce apare deasupra pământului provine din sămânța care a fost semănată. Soiul de sămânță care a fost semănat determină ceea ce va crește din ea. Ai rămâne cu gura căscată dacă ai săpa pământul și ai semăna semințe de iarbă pentru a obține un gazon frumos, dar după un timp te-ai trezi în fața unui câmp de grâu unduitor. Desigur, acest lucru nu este posibil.

Fiecare sămânță are propriul său corp, propria sa plantă, care devine vizibilă deasupra pământului. Așa a hotărât Dumnezeu în natură: El dă tuturor un corp propriu, o formă proprie. În Geneza 1 se spune că Dumnezeu a făcut totul „după felul său” (Geneza 1.11,21,24,25). Dacă te uiți din nou la natură, nu la lumea plantelor, ci la lumea oamenilor și a animalelor, vei observa aceeași diferență. Oamenii și animalele sunt făcuți din aceeași substanță, și anume din carne. Cu toate acestea, există variații enorme ale acestei materii. Ce diferență uriașă a făcut Dumnezeu între oameni, animale, păsări și pești!

Exemplele, pe care Pavel le-a menționat aici, provin din prima creație, așa cum a fost ea descrisă în Geneza 1. Totuși, prin modul în care Pavel folosește aceste exemple, înveți că Geneza 1 spune ceva și despre diferența care va exista în noua creație. Pentru a da și mai multă culoare multor diferențe, Pavel menționează acum diferența dintre trupurile cerești și cele pământești. În versetele anterioare, el a vorbit despre trupurile pământești, iar în versetele 40 și 41 merge un pas mai departe și se referă la corpurile cerești, cum ar fi soarele, luna și stelele. Fiecare corp crește din univers are propria sa glorie specială, care i-a fost dată de Dumnezeu. Am citit recent în Psalmul 19: „Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea arată lucrarea mâinilor Sale” (Psalmul 19.1). Tot ceea ce se poate vedea în creație este o strălucire a lui Dumnezeu Însuși. El a conceput și a realizat totul. Dar El vrea ca noi să percepem aceasta și să-L onorăm pentru asta. Dacă aceasta este valabil pentru prima creație, cu cât mai mult pentru noua creație! Noua creație constă dintr-un cer nou și un pământ nou. În cerul nou și pe pământul nou vor locui oameni noi. Cum vor lua naștere cerul nou și pământul nou, poți citi în 2 Petru 3.10-13.

Revenim la 1 Corinteni 15. Acolo este vorba despre oameni noi, așa cum vor apărea în înviere. Unii dintre acești oameni vor locui pe pământul nou, cu un trup care are o glorie pământească, iar alții vor locui în cer, cu un trup care are o glorie cerească. Nu va mai exista invidie, pentru că păcatul nu va mai exista. Fiecare va lauda înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru că El a pregătit un trup potrivit pentru fiecare.

În concluzie, din cele spuse mai sus poți învăța trei lucruri:

1. Se vorbește despre sămânță, care trebuie să moară mai întâi și din care apoi iese un trup, care arată complet diferit de sămânță (versetele 37 și 38).
2. Se vorbește despre diferențele dintre trupurile înviate (versetul 39).
3. Se vorbește despre o diferență între trupurile cerești și cele pământești (versetele 40 și 41).

Aceste trei lucruri sunt luate din creația pământească, în care trăim, și dovedesc că există o înviere. Concluzia este: „Așa este și învierea morților” (versetul 42). Astfel se dovedește că există o înviere și că ea va avea loc într-un mod comparabil cu exemplele din natură. Dar asta nu spune încă cum vom arăta exact la înviere. Aceasta nu reiese în mod direct nici din versetele următoare. Este clar că totul va fi mult mai glorios, fără nici o amintire a slăbiciunii și a stricăciunii unei lumi, în care păcatul și-a făcut lucrarea distructivă. Poți compara aceasta cu o omidă și un fluture. Omidă se transformă într-un cocon și, după un timp, apare un fluture strălucitor. Această transformare este de neimaginat! Dacă compari existența ta pământească cu omida și trupul tău înviat cu fluturele, ai o mică idee despre schimbarea care va avea loc la înviere.

Pavel folosește pentru „existența noastră de omidă” cuvintele „putrezire”, „dezonoare”, „slăbiciune” și „trup natural”. Aceste cuvinte arată cât de mult consecințele păcatului au lăsat urmele lor în trupul nostru pământesc. Când murim, aceasta este dovada ultimă și cea mai clară a decăderii la care este supus trupul nostru de la naștere. Apoi, trupul nostru ajunge în pământ: este „semănat”. Dar pentru credincios lucrurile nu se termină aici! Tocmai pentru că există o înviere, se seamănă. Și această înviere face vizibil un trup complet diferit și mult mai glorios. Trupul este înviat în „neputrezire”, „glorie”, „putere” și ca „trup spiritual”. Cuvintele folosite aici au legătură cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa, cu cerul, cu Dumnezeu și cu Duhul Sfânt. Prin lucrarea Sa de pe cruce, Domnul Isus „a desființat moartea și a adus la lumină viața și nemurirea” (2 Timotei 1.10).

Cerul este locul unde se vede și se experimentează gloria și unde noi nu puteam ajunge mai înainte (Romani 3.23,24; 5.2). Puterea lui Dumnezeu este cea prin care va avea loc învierea (Efeseni 1.19,20). Trupul pe care îl vom avea atunci nu va mai avea nevoi naturale: nu va mai avea nevoie să mănânce și să bea pentru a rămâne în viață. Viața trupului înviat este una spirituală, adică Duhul Sfânt se îngrijește de tot ceea ce are nevoie acest trup, și anume părtășia cu Tatăl și cu Fiul. În această comuniune are loc orice activitate, atât în Împărăția de o mie de ani, cât și în eternitate, în casa Tatălui. Mi se pare extraordinar, să fii atât de nederanjat preocupat cu tot ceea ce Tatăl a pregătit pentru noi datorită lucrării Fiului Său – într-o atmosferă în care nu mai există nimic care să te deranjeze.

Citește din nou 1 Corinteni 15.35-44. - Ce caracteristici ale trupului înviat găsești în acest pasaj?

57. O taină dezvăluită

1 Corinteni 15.45-52: Așa și este scris: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu”; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel spiritual; cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer. Asemenea celui din țărână, așa sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești; și, după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc. Dar aceasta spun, fraților, că nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moștenește neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

Pentru a clarifica diferența dintre trupul natural și cel spiritual, Pavel citează ceea ce este scris despre crearea primului om. Tu vezi: din nou un „este scris”.

La orice întrebare despre existența omului și despre viața de apoi, trebuie să încerci să găsești răspunsul în Biblie. Cum a devenit primul om un suflet viu? Prin faptul că Dumnezeu a suflat viață

în el. Astfel, omul, pe care Dumnezeu l-a format din pământ, a devenit o ființă superioară animalelor. Prin suflarea lui Dumnezeu, omul natural a putut să-și înceapă existența pe pământ și să aibă relații cu Dumnezeu. Animalelor, Dumnezeu nu le-a dat viață în acest fel. Dumnezeu putea veni la Adam și putea vorbi cu el, iar Adam cu Dumnezeu. Cu animalele, Dumnezeu nu se purta astfel. Dumnezeu a creat omul astfel încât, pentru a rămâne în viață, el trebuia să mănânce. Dumnezeu a avut grijă de hrană. Din felul în care Dumnezeu l-a creat pe Adam, poți vedea că el era dependent de Dumnezeu. Totul, viața lui și mijloacele de trai, le-a primit de la Dumnezeu. El a primit viața de la Dumnezeu prin suflet.

Nu pot explica exact ce este sufletul. S-au scris cărți groase despre acest subiect, dar nimeni nu a putut spune încă ultimul cuvânt. Nici eu nu pot spune ultimul cuvânt, dar vreau să-ți dau de gândit următoarele. Când întâlnești cuvântul „suflet” în Biblie, acesta poate avea diferite semnificații. Una dintre ele este latura nematerială a omului (adică altceva decât corpul său, pe care l-am putea numi latura materială). Când cuvântul „suflet” este folosit în acest sens, se referă de obicei la om în relația sa cu circumstanțele pământești, la felul în care se simte și se comportă pe pământ.

Ceea ce s-a întâmplat cu primul om este comparat aici cu ceea ce s-a întâmplat cu ultimul Adam. Domnul Isus este numit aici „cel din urmă Adam”, pentru a indica faptul că nu va mai exista niciodată un alt Adam. Care este caracteristica ultimului Adam? El a devenit un duh dătător de viață. Deci, El nu a primit nimic de la Dumnezeu, ci a dat El *Însuși* viață altora. Domnul a făcut aceasta după ce a înviat dintre morți. Poți citi despre aceasta în Ioan 20.22. El a suflat asupra ucenicilor și le-a dat astfel o viață în care Duhul Sfânt putea să lucreze. Acest fapt corespunde cu ceea ce s-a întâmplat cu Adam în Geneza 2.7, și totuși este ceva diferit. Prin ceea ce s-a întâmplat cu Adam, el a putut trăi pe pământ ca suflet viu. Prin ceea ce a făcut ultimul Adam, ucenicii au primit o viață nouă, care i-a făcut capabili să vină în cer, la Dumnezeu.

Tu vezi aici și ordinea: mai întâi ceea ce este natural, apoi ceea ce este spiritual. Această ordine se întâlnește în fiecare zi. Un bebeluș are nevoie doar de lapte. Nu poți comunica lucruri spirituale unui bebeluș. Aceasta este posibil numai când cineva ajunge la o anumită vârstă. Domnul Isus și Adam nu sunt diferiți doar în ceea ce au devenit, ci și în originea lor. Această diferență este enormă. Primul om își datorează existența țărânei pământului. După căderea în păcat, Dumnezeu a spus: „Pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.19). Omul, cu toată îngâmfarea lui, nu este mai mult decât atât! Fără o lucrare puternică a lui Dumnezeu, nu ar exista nici o speranță că acest lucru s-ar putea schimba vreodată. Dar apoi a venit al doilea Om. De unde a venit El? Un Om nou din țărâna pământului? Nu! El a venit din cer. El a devenit Om, dar originea Lui este cerul.

Cei doi „Adam” au amândoi „descendenți”. Cei care aparțin primului om, Adam, sunt și ei din țărână. Cei care aparțin ultimului Adam, numit aici „Cel ceresc”, sunt cerești. Tu ești acum ceresc, la fel ca Domnul Isus. Asta este cu adevărat ceva! Deși ești încă pe pământ și ai încă parte de lucrurile materiale, în interiorul tău aparții cerului. În interiorul tău a avut deja loc o schimbare uriașă. Acum aștepti marea schimbare care va avea loc la înviere. Atunci vom purta chipul Celui ceresc. Câteva pasaje frumoase, care vorbesc despre acest fapt, se găsesc în Romani 8.29 și 1 Ioan 3.2. Aici nu este vorba de lucruri la care au parte carnea și sângele. Expresia „carne și sânge” se referă la om ca ființă creată cu limite, în care păcatul locuiește începând de la căderea în păcat. Prin aceasta, el este supus pieririi. Pentru astfel de oameni, Dumnezeu nu poate ridica Împărăția Sa. Ei nu sunt destinați de El să fie moștenitori ai Lui. Moștenirea Împărăției Sale este destinată celor care sunt legați de Moștenitorul, Domnul Isus. În afara acestei legături nu există înviere, viață sau moștenire.

În acest punct al învățăturii sale, Pavel dezvăluie o taină. El s-a referit tot timpul la învierea morților. Acest fapt era cunoscut și în timpul Vechiului Testament. Toți credincioșii din Vechiul Testament au murit cu credința că va avea loc o înviere și că vor primi ceea ce le-a promis Dumnezeu. Evrei 11 este un capitol întreg în care întâlnești astfel de credincioși. Pentru a participa la înviere, trebuie însă să fi murit mai întâi. Ce este special la taina dezvăluită aici este faptul că, atunci când Hristos va veni să împlinească toate promisiunile lui Dumnezeu, nu toți vor fi murit. Căci vor fi și credincioși vii pe pământ, când Hristos Se va întoarce. În 1 Tesaloniceni 4.15, Pavel spune aceasta așa ca și cum el însuși se aștepta să nu adoarmă: „noi, cei vii”. Cu cât mai mult putem spune noi, cei care trăim *acum*.

Ce se va întâmpla atunci cu cei vii? Vor fi transformați. Acest fapt este necesar, pentru că în versetul 50 ai citit că trupul și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Avem nevoie de un trup care să poată fi cu Dumnezeu în cer. În Filipeni 3.21 scrie că la venirea Sa, Domnul Isus „va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupului gloriei Sale”. Momentul, în care se va întâmpla aceasta, nu poate fi exprimat printr-un concept temporal. Folosim tot felul de cuvinte când vrem să descriem scurtimea unui eveniment: fulgerător, într-o fracțiune de secundă etc. Dar toate aceste descrieri sunt insuficiente pentru a descrie scurtimea în care va avea loc această transformare: este un moment indivizibil.

Semnalul care anunță acest eveniment este sunetul trâmbiței, și anume al ultimei trâmbițe. Pavel face aici aluzie la un obicei din armata romană, unde trâmbița era sunată de trei ori: prima dată pentru adunare, a doua oară pentru aliniere, a treia și ultima oară pentru plecare. Adunare, aliniere și plecare – așa se proceda în armata romană. Așa trebuie să fie și pentru noi, creștinii credincioși. Ești deja „adunat” și te-ai aliniat? A te aduna înseamnă a te detașa de tot ceea ce te leagă încă de lume. A te alinia înseamnă a fi gata de plecare. Acum nu mai rămâne decât să așteptăm ultima trâmbiță. Atunci, în acest moment indivizibil, se vor întâmpla două lucruri. Mai întâi, morții vor învia. Ei au prioritate față de cei vii, chiar dacă totul se întâmplă într-un moment indivizibil. Ei nu rămân în mormânt niciun moment mai mult decât este necesar. Ce se întâmplă mai departe poți citi în 1 Tesaloniceni 4.15-18. Acest pasaj tratează același eveniment. Acolo accentul este pus pe cei adormiți, în timp ce aici transformarea celor vii este mai mult în prim-plan. În orice caz, rezultatul este că vom fi mereu la Domnul. Ce perspectivă minunată!

Citește din nou 1 Corinteni 15.45-52. - Ce schimbări mari va aduce venirea Domnului? Aștepti acest moment?

58. Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului

1 Corinteni 15.53-58: Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezite și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. Dar când putrezirea aceasta se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”. „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” Dar boldul morții este păcatul, și puterea păcatului, legea; dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos. De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.

Deci, trebuie să aibă loc o mare schimbare înainte de a putea intra în cer și locui acolo unde locuiesc Dumnezeu și Domnul Isus. Ca urmare a păcatului, trupul nostru este trecător și trebuie să îmbrace

nemurirea. Trecător înseamnă că trupul nostru este într-un declin permanent. Poți face exerciții fizice și multe altele pentru a-ți menține trupul în formă, dar toate acestea au un sfârșit. Chiar dacă rămâi sănătos (nu ai niciun drept la asta), vei observa că nu mai poți face atât de multe ca înainte. În aceasta se manifestă caracterul trecător. Acest proces de degradare nu va mai exista când trupul nostru va fi înviat în nemurire sau îmbrăcat în neputrezire. La aceasta se adaugă faptul că trupul nostru actual este muritor. Asta nu se potrivește deloc cu cerul. De aceea, trupurile noastre trebuie să îmbrace nemurirea. Trupul, pe care îl vom primi la venirea lui Hristos, nu va mai fi afectat de procesul de îmbătrânire și de moarte. Nu este vorba doar de un trup care nu mai poate muri și care va rămâne etern, ci nu mai există nicio posibilitate ca moartea să aibă vreodată putere asupra lui.

Când va veni momentul în care se va împlini cuvântul „Moartea a fost înghițită de victorie”? Acesta este momentul în care toți cei mântuiți vor fi înviați din morminte. Învierea va avea loc în mai multe etape. Prima etapă a fost învierea Domnului Isus. Aceasta s-a împlinit deja. A doua fază se va împlini la venirea Domnului Isus pentru Adunarea Sa. Atunci Domnul Isus nu Se va întoarce încă pe pământ. El va învia toți credincioșii care au trăit vreodată pe pământ și îi va lua la Sine în cer. Dovada acestui fapt o găsim în 1 Tesaloniceni 4.17. Dar chiar și după răpirea acestor credincioși, vor mai muri și alți credincioși. Aceștia sunt cei care vor veni la credință după răpire. Mulți dintre ei vor trebui să plătească cu moartea mărturisirea credinței lor. Aceasta se va întâmpla mai ales în timpul unei perioade de mare necaz, care va izbucni la câțiva ani după a doua fază a învierii. Despre acești credincioși citești în Apocalipsa 6.9 și 13.7,15. Ei vor participa însă la domnia milenară a lui Hristos. Așa scrie în Apocalipsa 20.4, unde ei sunt menționați în mod expres. Deci, ei vor fi înviați înainte ca Hristos să-Și înceapă domnia. Aceasta este a treia fază, și astfel se încheie prima înviere, așa cum spune Apocalipsa 20.5,6.

Atunci nu va mai există vremelnicie și moarte. Ele au fost înlocuite cu eternitatea și nemurirea. Biruința asupra morții este completă. Faptul că moartea trebuie să fie desființată ca ultimul vrăjmaș nu diminuează biruința. Este doar împlinirea judecății, așa cum este descrisă în Apocalipsa 20.14 cu cuvinte simple. Moartea nu mai poate exercita grozăvia ei. Niciodată un credincios nu va mai fi pus în mormânt. De aceea cuvintele din versetul 55 sună ca un strigăt triumfător: moartea este, ca să zicem așa, provocată să-și arate țepușa, victoria ei. Dar moartea nu mai are niciun răspuns. Când toți credincioșii vor fi răpiți din sfera puterii morții prin metamorfoza (= transformarea) celor vii sau prin învierea morților, moartea va lua sfârșit. Domnia ei asupra trupurilor credincioșilor vii și morți va înceta pentru totdeauna.

Moartea a avut mai întâi o armă foarte puternică, cu care putea lovi oamenii, și aceea era păcatul. Acesta este numit aici „țepușă a morții”. Între moarte și păcat există o legătură întunecată. Prin păcat, moartea a venit în lume și îi trage pe toți oamenii în moarte. Legea a adăugat și mai mult, pentru că prin ea a ieșit la iveală voința păcătoasă și rebelă a omului. Legea nu era altceva decât o serie de porunci, pe care omul trebuia să le îplinească. Și ce s-a întâmplat? Omul nu a respectat aceste porunci, ci le-a încălcat. El nu era în stare să respecte Legea, pentru că păcatul era atât de puternic în el. Legea a dovedit puterea păcatului. Epistola către Romani arată clar că Legea nu este greșită. Omul este cel care este greșit. Din fericire, Dumnezeu nu ne-a lăsat singuri în această luptă inegală. Noi eram învinșii. Dar victoria ne-a fost dată de Dumnezeu prin darul Fiului Său iubit. Dată! Este un dar, pe care am putut să-l primim prin har. Nici măcar nu a trebuit să facem ceva pentru asta. Tot ce am încercat să facem pentru a scăpa de frica morții și pentru a învinge în lupta împotriva păcatului a fost de fiecare dată o înfrângere. Glorie lui Dumnezeu! El a dat victoria. Pe crucea de la Golgota, Domnul Isus a nimicit păcatul; când a înviat din mormânt, a desființat moartea. Chiar dacă încă nu vedem rezultatul final, El a obținut o victorie completă și eternă.

Dumnezeu vede deja rezultatul final, iar noi îl putem vedea deja prin credință. Ce altceva poți face, decât să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru asta? Cu privire la viitor, totul este așadar rezolvat.

Dar cum te gândești la viața ta viitoare aici, pe pământ? Tu încă trăiești în lumea în care moartea își exercită puterea. Domnul Isus încă nu a venit să-ți transforme trupul. Asta înseamnă că mai ai o misiune de îndeplinit. Ultimul verset al acestui capitol începe cu „de aceea” și se referă astfel la versetele precedente. Dacă ai înțeles ceva din aceste versete, vei găsi în ele un impuls puternic de a te pune complet la dispoziția Domnului. Perspectiva unei schimbări atât de mari este un stimulent pentru a te dedica din plin și a nu da doar puțin din timpul și puterea ta. Ești chemat să fii ferm și neclintit. Acest lucru este necesar, deoarece există multă rezistență atunci când te hotărăști să trăiești pentru Domnul Isus. Așteaptă-te să existe întotdeauna voci care îți vor da de înțeles că poți face și puțin mai puțin. Aceste voci pot veni din interiorul tău sau alții îți pot spune că ai nevoie și de odihnă. Desigur, nu trebuie să-ți distrugi sănătatea, dar angajamentul este foarte important.

În afară de aceasta, poți întâmpina multă ostilitate, care te poate face să-ți pierzi curajul. De aceea: fii ferm și neclintit; continuă și rezistă! În orice caz, după cele spuse mai sus, știi un lucru: munca ta nu este zadarnică în Domnul. Ar fi zadarnică sau inutilă dacă nu ar exista învierea. Dar învierea este un fapt, și când va avea loc, roadele vor fi vizibile. Tot ceea ce faci sau nu faci pentru Domnul este rod pentru El, care va fi văzut la înviere.

Aș dori să atrag atenția asupra unei neînțelegeri. Unii cred că numai atunci ești în lucrarea Domnului dacă nu mai ai o profesie în societate și îți poți dedica tot timpul lucrurilor spirituale. Dar, după cum am spus, aceasta este o neînțelegere. Fiecare creștin credincios este chemat să lucreze în lucrarea Domnului. Și munca ta în societate, frecventarea școlii sau treburile casnice fac parte din aceasta. Poți face toate acestea pentru Domnul (compară cu Coloseni 3.17). Aceasta conferă celor mai obișnuite lucruri o strălucire specială. „Prisosind în lucrarea Domnului” nu înseamnă că tu trebuie să te îneci în tot felul de activități pământești, ci că ești gata să faci voia Domnului, chiar și în cele mai simple lucrări.

Citește din nou 1 Corinteni 15.53-58. - Care este cea mai bună motivație pentru a prisosi mereu în lucrarea Domnului?